

У руском друштву манифестује се забрињавајућа тенденција – оно је постало апсолутно неосетљиво на многе реалне опасности. Најмаркантнији пример у том погледу јесте мешање САД у руске политичке процесе. Фраза “Стејт департамент финансира вансистемску опозицију” већ је давно постала нешто попут анегдоте, док је деструктивна активност Стејт департамента САД, заједно са његовим кћеринским НВО, у многим државама по целом свету – реалност.

Почетком априла, званични представник Стејт департамента Викторија Нуланд изјавила је да САД продужавају да подржавају руске НВО, ипак подвлачећи да ће радити са онима који су тога вредни. По њеним речима, Конгрес САД је одобрио стварање новог фонда са буџетом од преко 50 милиона долара, који ће се бавити “јачањем грађанског друштва у Русији, ширењем слободног информативног простора и развојем младог политичког руководства”.

Није потребно бити нарочито паметан да би се схватило да се под “младим политичким руководством” подразумевају представници вансистемске опозиције. Ипак, оно што се дешавало последњих месеци показало је да су сви ти “млади и перспективни опозиционари” кадри само за брбљање по блогovima, штрајковање глађу и клеветање свих подухвата постојеће власти. Оно што је необично у тој ситуацији јесте то да САД чак ни не покушавају да сакрију своје намере, и из године у годину, повећавају обим инвестиција у руске опозиционе невладине организације.

Без обзира на то што је током наступа пред студентима и предавачима Високе школе економије у Москви, амбасадор САД у Русији Мајкл Макфол изјавио да Стејт департамент не финансира и да никада није финансирао руску опозицију, постоје чињенице које је тешко оспорити.

Амерички новац пребацује се у Русију преко неколико доста познатих канцеларија. На челу је организација USAID (United States Agency for International Development), која је одговорна за невојну помоћ САД другим државама. USAID добија новац непосредно из америчког буџета уз одобрење Стејт департамента. Друга организација у том ланцу је NED (National Endowment for Democracy), која “помаже стварање и развој демократије и слободе у целом свету” (финансира се од USAID-а). Трећи степен – то је IRI (International Republican Institute). Овај институт, којим руководи сенатор Џон Мекејн, такође као

О финансирању руске опозиције од стране САД

Пише: Тимофеј Капралов
четвртак, 05 јул 2012 19:42

“помаже развој демократије у целом свету”, и финансира се по линији NED-а. Четврта карика у тој хијерархији јесте NDI (National Democratic Institute for International Affairs), којег финансира NED, и који је такође створен зарад “унапређивања демократије у земљама у развоју”.

Даље у ланцу следе невладине организације, савршено познате свима који се интересују за светску политику и сматрају себе напредним интелектуалцима.

Фонд “Отворено друштво” (Open Society Foundation), био је створен од стране прилично познатог господина Џорџа Сороса, и од 1970-их година, бавио се финансирањем протестних покрета различитих врста по целом свету. Вредно пажње јесте тода је 1990-их година, по програмима Сорос Фонда, на Запад отишло 1,5 милиона најбољих руских стручњака. Данас, фонд активно финансира руску опозицију. Истакнуту улогу фонд је играо у обојеним револуцијама у Југославији, Грузији, Украјини, Киргизији и Либану.

Џејмстаун фонд (Jamestown foundation) игра улогу тампона између CIA, Freedom House, других НВО по целом свету (у различитим периодима, са фондом су били повезани бивши директор CIA Џејмс Вулси, и један од идеолога хладног рата Збигњев Бжежински). У сфери интереса Џејмстаун фонда налазе се превасходно руски Северни Кавказ и Закавказје.

Посебно место на тој листи заузима амерички Институт Алберта Ајнштајна. Његов оснивач Џин Шарп аутор је сензационалне књиге из 1993. године “Од диктатуре до демократије”, у којој се детаљно приповеда на који начин треба да делује опозиција, да би се изазвала политичка нестабилност, на који начин треба организовати акције

О финансирању руске опозиције од стране САД

Пише: Тимофеј Капралов
четвртак, 05 јул 2012 19:42

грађанске непослушности и штошта друго. Управо су у тој књизи тражили надахнуће опозициони покрети Југославије, Киргизије, Грузије и Украјине, за време обојених револуција.

Фонд Евроазије (Eurasia Foundation) бесплатно даје грантове за развој демократије у земљама бившег СССР-а, и финансира се по линији USAID-а. Фордов фонд (Ford Foundation) финансира такве “грантоосвајајуће” руске невладине организације, као на пример, московску Хелсиншку групу и “Меморијал”.

Политички активна омладина више воли да не примећује сличне тенденције, и велику заслугу за то има низ јавних радника, који су управо у мејнстриму и могу утицати на умове сународника. Борац за људска права Људмила Алексејева – шеф московске Хелсиншке групе – у више наврата добијала је грантове од америчких НВО и британских дипломата. Јавни радник Лав Пономарјов спреман је да одустане од интереса Русије за љубав западних “пријатеља” (као пример, довољно је сетити се недавног скандала, када је предлагао да се Курилска острва уступе Јапанцима).

Адвокат Алексеј Навалњин 16 година био је од стране Американца позван на врло престижан универзитет Јејл, зарад полугодишње обуке по програму International Fellows. Универзитет се с правом сматра за фабрику лидера најразличитијег нивоа. Својевремено, њега су заволили председници САД Џорџ Буш (старији) и Џорџ Буш (млађи). Навалњин је током дужег времена усмејавао све што је у вези са њим, америчким политичким финансирањем. По томе он сам није уопште тајанствен, како би се могло да изгледа – Стејт департмент у лицу NED јавноста је финансирао његовог, премда је раније, скоро до “провале”, он ту чињеницу тврдоглаво скривао.

О финансирању руске опозиције од стране САД

Пише: Тимофеј Капралов
четвртак, 05 јул 2012 19:42

Карактеристична историја, која открива основне принципе финансирања руских политичких активиста од стране Американаца, десила се у јулу 2011. године. Након редовног скандала у табору опозиционара, испоставило се да IRI врши финансирање руског фонда “Слика будућности”, који спроводи конференције iWeekend, где младе опозиционаре подучавају да организују “друштвене кампање у блогосфери” и да се “супротстављају самовољи власти”.

Још један врло карактеристичан пример јесте асоцијација “Голос” (само по линији USAID-а, она добија више од 3 милиона долара годишње). Њихов је основни задатак емитовати негативне извештаје и сензационалне изјаве поводом резултата политичких дешавања у земљи, и истицати их као гесло на свом сајту. Нешто попут овог – “посматрачи саопштавају да председнички избори нису били слободни и поштени”. И то је то. Новац је освојен. “Голос” је такође у јануару 2012. године, обележен на федералном нивоу као екстремистичка организација.

Посебно треба истаћи “заслуге” опозиционара Гари Каспарова. Иступајући на конференцији “Ризици рестартовања” у октобру 2011. године, у Вашингтону, он је традиционално подвргао критици акције руских власти, и позвао Запад да делује одлучнијим методама. “Ви седите по самитима, водите преговоре, а Путин не чини и не мења ништа. Никада се не бојте да се супротставите диктаторима, јер они разумеју само језик силе”, рекао је Каспаров публици, подсетивши на “успешно” искуство успостављања демократије уз помоћ војног мешања у земљама Блиског истока и Африке.

Руска примитивна опозиција поседује неколико начина да се огласи. Могу се давати оштре изјаве на митинзима, објављивати штрајкови глађу, а затим седети 15 дана у КПЗ (скраћеница од *камера предварительного заключения* – ћелија истражног затвора, прим. Н. В.), попут Њемцова, Удаљцова и Наваљног. Могу се организовати сусрети са

страним стручњацима за наранџасте револуције и мољакати од њих грантови, као Лав Пономарјов. А могу се чинити и такве ствари, од чега се диже коса на глави, као Ксенија Собчак.

Крајем априла, Ксенија Анатољевна дефинитивно је изгубила статус “у суштини паметне девојке, чији је имиџ просто такав”, изјавивши да ће се “постарати да буде апсолутно објективна” као водитељ грузијског телевизијског канала “Прва информативна кавкаска”. То је, не опозициона активност, већ тачка без повратка.

Не бих желео да се помисли да Собчакова блиско комуницира са тим људима, али њене еснафске колеге постали су удовица Џохара Дудајева – Ала, скандалозно познати антируски новинар Олег Панфилов, прогрузијски новинар са радија “Ехо Москве” Матвеј Ганапољски, и друге не мање “интересантне” личности. У Грузији, однос према ПИК-у је уопште посебан – Грузини га зову подругљиво ПУК, и без устручавања говоре да је то у потпуности наручен антируски канал. А у средствима масовног информисања, у више су се наврата провлачила саопштења о томе да је ПИК оружје у информативном рату Грузије против Русије.

У принципу, Ксенија Анатољевна просто није могла да не зна да овај телевизијски канал ужива такву, благо речено, сумњиву репутацију, и да има проблема са објективношћу. Или је одлучила да се претвара да не зна. И сада се чуди зашто јој не дају да води престижне церемоније на музичким каналима.

Враћајући се на финансирање наше опозиције од стране Американаца, треба имати у виду следеће. Делатност свих иностраних фондова на територији Русије, треба да се чврсто регулише кроз законодавство, штавише, она треба да буде крајње транспарентна за руске грађане. У сваком случају, ако би руско министарство спољних послова одједном преко својих приручних фондова почело да финансира америчке НВО, оне би одмах потпале под дејство Foreign Agents Registration Act, који би обавезао локалне њемцове и удаљцове да се региструју у министарству правде као “агенти који представљају интересе других држава”, како би Американци разумели ко наступа на митинзима. Ето, такво инострано искуство треба наши законодавци да усвоје, а не да повећавају казне за митинге.

Прекао са руског – Небојша Вуковић

О финансирању руске опозиције од стране САД

Пише: Тимофеј Капралов
четвртак, 05 јул 2012 19:42

Извор: <http://www.evrazia.org/article/2010>